

Ездачът скочи и се спусна към него.

Отначало Добри не можа да познае братовчедата си. После извика радостно и го прегърна крепко и развълнувано.

Бяха минали вече десет години откак хиляди сливенски семейства се бяха изселили в Русия и Влашко, след Одринския мир в 1829 година, следвайки пътя на руските оттеглящи се войски.

Добри никога нямаше да забрави страшния ден, когато градът им бе пламнал, трясъка на сриващите се къщи, святащите ятагани на башибозуците, които чакаха само да изчезне и последният ескадрон на охраняващата бежанците казашка конница - за да нахлуят в изоставения град.

Там бяха останали само 65 семейства. Най-сиромашките. Между тях беше и това на Петър Чинтула.

Как бяха оцелели? От пожарите, от грозната сеч, от чумата, която беше след това покосила толкова люде?

А ето че сега някои от бежанците се връщаха, диреха останките на домовете си, спомняха си пълните със стока дюкани, други отминаваха на път за хаджилък в Ерусалим или на поклонение в Света гора, спираха се по за няколко дни на гости у сродниците, разправяха за преживяното, за новите си селища в далечните отвъд Дунава места.

Някои бяха загинали, някои бяха сполучили, забогатели. Сливенци питаха и разпитваха за изселените си близки.

И сега, докато мъжете се черпеха, а жените изтриваха сълзите от очите си, всички припомняха някогашните щастливи дни сред родните планини.

Двамата сродници, които бяха играли на „талим“ по ширните поляни, бяха брали лешници в кориите, бяха са къпали в лъките на Тунджа, се гледаха учудени и щастливи. За десет години те се бяха превърнали от деца в израсли младежи, с вече наболи мустац.